

Poštnina placana v gotovini!

Odmev iz Afrike



Maj 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

Marija, Mati vedne pomoči. Po vsem širnem svetu se meseca maja razlega slava v čast Mariji, nebeški Kraljici. Z otroško ljubeznijo in iskreno vdanostjo jo častimo tudi mi. Da, pa ne samo mi. Kot misijonski prijatelji skrbimo, da bo Marija češčena tudi v paganskih deželah, da bodo Marijo spoznali in čistili tudi ubogi zamorčki. Vsak zvesti naročnik in bravec »Odmeva iz Afrike« ima delež na spreobračanju Afrike in pomaga širiti Marijino češčenje med pagani v Afriki.

Sladkorček — kdo ga bo dobil? Zamorska sestra je napravila s svojimi učenkami izlet. Pravkar je dobila od ljubih dobrotnikov iz Evrope nekaj bonbončkov. Oj, kakšno veselje bo s tem napravila svojim pridnim učenkam. Zamorčki ne poznajo bonbončkov in sladkorčkov. Zato pa je zanje pravi raj, če jim prileti včasih kaj sladkega v usta.

Podarimo Mariji živo cvetko.

Gotovo je Mariji v veliko veselje in čast, če kdo daruje botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija« ali »Marjan«. (Prispevek je 100 Din.) S tem podari Mariji živo cvetko, ki do smrti nosi njeno ime. Mati božja bo v taki iz paganstva rešeni duši vedno češčena.

Ali ne bi mogel tudi ti podariti Mariji za mesec maj tako živo cvetko? O, kako bi se prikupil njenemu materinskemu srcu in obenem pomagal pagančku do milosti svetega krsta. Prispevke za botrinske darove hvaležno sprejema in posreduje Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Petru Klaverju, svetemu Antonu Pad., sv. Mali Tereziji, sv. J. Bosku in služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski: I. K., Amerika, za uslišano prošnjo v bolezn; Ž. J., Št. Vid, za srečno prestano težko operacijo; N. W. Sv. Jurij v Sl. G., za dobljeno zdravje ljube mame; P. M., Ljubljana, za večkratno uslišanje; E. Zakonjšek se zahvali, da je sestra ozdravela od nevarne bolezni; M. M. in V. L. za dobljeno zdravje in najdene reči.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji in služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski: M. J., Sl. Bistrica, v težkih dušnih in telesnih zadevah, za ljubo zdravje in mir; M. M., Bistrica, za pomoč v dušnih in telesnih zadevah; H. A. za zdravje oči; T. C., Dobrava, za zdravje mameci.

ta



Slovesno krščenje zamorčkov v Kambikili.

Molitvena vojska za Afriko.

Skrb za duhovniški naraščaj.

Piše župnik Ferdinand H.

Vse misijonske brige, ki jih Družba sv. Petra Klaverja vedno iznova priporoča svojim prijateljem, imajo svoj višek v besedi: »Dajte nam duhovnikov!« »Ljudstvo se mi smili.« »To so ovce brez pastirjev.« Te besede Jezusove bi radi zaklicali vsemu svetu. Poglejmo Ga, kako iz križa doli gleda preko stoletij na nesrečno Afriko in kliče, kot z ozirom na Afriko: »Žejen sem!« On želi »delavcev v svoj vinograd«. Ta želja, kipeča in prisrčna, se ponavlja v neštetih presledkih iz ust in iz src gorečih duhovnikov in vernih lajikov. Ampak še mnogo bolj na globoko in široko se mora slišati in razumeti ta klic. Duhovniki delujejo v Kristusovem namenu. Njih delo je reševanje duš za večnost. Ako bo manjkalo duhovnikov, se bo mnogo duš pogubilo, o res: premnogo! Kdor pazljivo

prebira spise Klaverjeve družbe, ta ve, kako povsod v Afriki manjka duhovnikov. Pa tudi drugod.

P. Spendel, misijonar družbe Jezusove, piše n. pr. iz Kasisi (Rhodesia): »Skoraj vedno sem na potovanju. Ni drugače, da si moramo delo med seboj deliti, ker nas je tako malo, dela pa vedno več. Prosim, priporočite vašim ljudem, da naj mnogo molijo, da bi dobili mi več duhovnikov. Potrebni smo jih v resnici, ker sami ne zmoremo vsega.« Podobno piše p. Vogel, misijonar Belih očetov iz Bukoba: »Ljudi zelo vleče v Kristusovo vero. Dela imamo čez glavo. Ko bi le delavcev bilo več! Prisiljeni smo, da ustanavljamo nove postaje, ker sicer se bodo krivoverci polastili paganskih množic. Krivoverci tukaj zelo delajo za svojo stvar.«

To sta le dva zgleda iz malega kraja, ki je potreben, da se po »križarsko« moli za njegovo rešitev. V portugalski Angoli deluje le 87 duhovnikov med — pomislite! — 300 tisoč katoličani, 100 tisoč katehumeni in 4,500.000 pagani, ki večinoma žele postati kristjani. To pa na ozemlju, ki je 14 krat večje ko Portugalska. Pri tem pa Islam čvrsto napreduje in razne sekte razkrajajo versko življenje. Naš položaj je brezupen. Podobno je v Kamerunu, v Osrednji in Južni Afriki: povsod množice ljudi, ki bi rade pristopile h krščanstvu, a duhovnikov ni.

Ta mesec od 29. aprila do 7. maja se bo vršila »Molitvena križarska vojska za Afriko«. Nudila se bo tisočem lepa priložnost, da bodo v svojih molitvah pošiljali gorečo prošnjo pred božji tron: »Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd!« Kdo ne bi bil rad zraven! Pa ne le teh par dni je treba moliti za dobre duhovnike, ampak večkrat, vedno. Vaša srčna zadeva naj to bo, da molite za duhovnike in z vso brigo skušate pomagati, da dobimo več duhovnikov. Podpirajte zavode, kjer se nadpolna mladina pripravlja na apostolski poklic. Vzbujajte v srcih mladih dečkov veselje in poklic za duhovski stan. Najsi tudi hudobec najde vedno novih načinov, kako bi kaj dobrega zavrl: Bog je močnejši. On bo poklical v življenje vojsko molitve in bo užgal v srcih ogenj navdušenja, da bo med katoliškim ljudstvom vedno več duhovniških poklicev. Vedno več uspeha bo imelo naše prizadevanje v tej smeri in z božjo pomočjo bomo prišli do vedno večjega števila duhovnikov. Milost božja bo podpirala duhovnike misijonarje v njih delovanju in božji načrti, ki jih ima v Afriki, se bodo uresničili. Torej: goreče srce, roke k molitvi povzdignjene — in Bog bo dal duhovnikov.

Pri družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani se dobi lepa »molitvica k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce«. Dobite jo zastoj v poljubnem številu. Molitvica je obdarovana z odpustki.

Hlev brez črede.

Pismo p. Emilija Oggé, misijonarja Konsolate.

Pred nekaj meseci sem bil dobil naročilo, naj ustanovim nov misijon in ga postavim v varstvo Materi božji dobrega sveta. Postavil sem cerkvico iz blata in ilovke. Zdaj je to hlevček, a brez črede; pač pa stanuje v njem božji Pastir. Ne bo drugače da bom moral iskati še čredo, kajti hlev brez črede — to je brez pomena.

Waheki so ljudstvo, v katerih sredi stoji misijon. Pa to niso ovce, ampak kozli v pravem pomenu besede. Imam majhen zvonec in sem ob nedeljah trikrat ž njim zvonil, dolgo in glasno. Naposled sem priklical — enega. Zbralo se je tudi nekaj otrok, in tako sem pridigoval otrokom in temu enemu. Sicer so me poslušale tudi prazne klopi... Je pač hlev brez črede.

Nekega dne pa sem pogumno stopil h glavarju Msa-tima: »Poslušaj me, glavar! Ob nedeljah zvonim, a zaman. Cerkvica je prazna, a jaz bi rad vam zamorcem marsikaj povedal. Ti si glavar teh ljudi: daj lep zgled svojim ljudem in pridi v nedeljo, da boš molil z menoj. In potem povej svojim ljudem, da jaz zato zvonim, da bi ljudje prišli.«

Glavar je obljubil in naslednjo nedeljo res prišel, toda sam. Vse si je dobro ogledal in priznal, da še nikdar ni videl tako velike koč. Potem sem imel pridigo in on je poslušal. Ali je kaj razumel ali ne, ne vem.

Vendar vladarjev obisk ni bil brez koristi. Naslednjo nedeljo so prišli odrasli v svojih dolgih in umazanih plaščih, potem fantje v belih srajcah in s fesi na glavah in še nekaj žensk, ki so se stisnile v zadnji kot cerkvice. Kmalu je prišlo ob nedeljah do 50 ljudi. Začel sem upati, da se bo moja staja polagoma napolnila.

In drugi? Pač slišijo zvonček, a ne pridejo. Gredo na polje na delo, na ples, na lov, samo v cerkev ne. Pravijo: »Kaj je nam mar tvoja cerkev, tvoj zvonec, tvoje pridige! Od tega ne bomo siti. In kaj to tebi pomaga, ako nam pridiguješ? Čemu si sploh prišel sem k nam? Mi te ne potrebujemo, nihče te ni klical. Zvoni z zvoncem, ako hočeš,

mi bomo udarjali na boben. Naj hodijo naši dečki v tvojo šolo, deklic pa ne pustimo, ker te so naše bogastvo. Nikar nas starih ne muči s svojimi pridigami, ko te ne razumemo. Mi bomo živeli, kot so naši predniki.«

Tako in podobno govorijo. Radi me pa le imajo, ker jim dam včasih kaj tobaka ali pergišče soli. To je pa tudi vse. Našega Boga pa se boje. So kozli brez pastirja.

Dragi bralci, pošljite mi velik zvon, čigar glas bo segal v daljave. Pošljite mi sliko Matere božje dobrega sveta in oltarni prt za mojo cerkvico, zlasti mi pa darujte mnogo molitve, da se bo mojim zamorcem njih divjost pristudila. Molite, da volk ne raztrga moje črede in da bodo kmalu vsi ena čreda pod enim pastirjem.

Klic od Marije Pomagaj.

Piše p. Sikst Wittekind, misijonar v Marianhillu.

Neka zunanja postaja, Sv. Alojzij, ima tako revno kapelo, da so mi ljudje včeraj sporočili, naj ne hodim danes tja maševat, ker morajo popravljati neki napol podrt zid.

Druga zunanja postaja, ki jo tudi moram omeniti, je posvečena sv. Tereziji Deteta Jezusa. Tu sem moral več let maševati v revni koči. To kočo je bilo vselej sproti treba prirediti za kapelo, ker je sicer služila ljudem v stanovanje. Medtem, ko so pripravljali vse potrebno za sv. mašo, sem v sosednjem prostoru (shrambi) spovedoval ljudi. Zgodilo se je, da smo ob takem bili trije obenem v prostoru: jaz, spovedanec in — dete. Dete je vpilo in preglasilo spovedanca, da je bilo spovedovanje res težavno. Za zidavo nove cerkve pa iz samih predsodkov ni hotel niti eden dati prostora.

Naposled se je eden vendar premislil in je dal prostor za kapelo, ki je bila lani posvečena. Kapela ima le eno napako, veselo napako: da je namreč premajhna. Kdo je pripravljen kaj darovati, da se naši ljubi svetnici na čast sezida večja kapela?

Pred majnikom sem bil ljudem povedal, da bomo vsak dan v majniku molili rožni venec za bivše, sedanje in bodoče dobrotnike našega misijona. Tudi ob vsaki sv. maši se spominjam naših dobrotnikov, živih in mrtvih. In ker vsako nedeljo dvakrat mašujem, so deležni ta dan svetih milosti v dvojni meri.



Jezus je ves moj!

Evharistične iskre.

Jezus je tu v tabenaklju. In tu je ves zame. Ves, ves je moj! Ne zadržuje si ne ene same kapljice svoje Krvi, ne ene drobtinice svojega Telesa, ne ene moči svoje Duše, ne ene popolnosti svojega Božanstva.

Če imam kaj grehov, On je tu, da jih opere.

Če sem slab in izstradan, On je tu, da me živi in vrne moči.

Če moj duh še pusti, da mu svet dela silo, On je tu, da mi pomaga zmagati.

Če čutim v sebi še nagnjenje do stvari, On je tu, da mi posveti srce.

In vse to stori s tem, da se mi daje vsega!

Zakaj se torej tako hudo in tako često žalostim, ko se spominjam starih grehov in najdem v sebi še toliko nepopolnosti? Ali ni v tabernaklju morebiti zdravila za vse to? In zakaj ne mislim nanj?

Zakaj izgubljam pogum, kadar me ponižujejo? Zakaj sem ves pobit, ko mi nasprotujejo? In zakaj ves preplašen

v težavah? Ali ni Jezus v tabernaklju, da me dvigne, da me drži, da me oprosti?

Jezus je zame vse, in jaz ne mislim, da bi se vsega poslužil zase! Kolika nemarnost!

Uršulinski misijoni v Južni Afriki.

Misijon Krugersdorp.

S. Marija Ksaverija Lesjak, misijonarka uršulinka, piše vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja:

Globoka hvaležnost napram vaši požrtvovalni naklonjenosti za naš misijon mi veleva, da se vam najiskrenejše zahvalim za vse, kar sem prejela od vaše Družbe sv. Petra Klaverja in kar mi je ona posredovala. Zagotavljamo vas naših hvaležnih molitev za vas in vse vaše duhovne otroke. Ljubi Bog pa je vpisal v knjigo življenja vso duhovno in dejansko pomoč, ki jo naklanjate nam, ki obdelujemo vinograd božji v ozemlju črnega plemena.

Gospa vrhovna voditeljica, saj mi boste oprostili, če prihajam z vsem zaupanjem k vam — kot otrok k materi in prosim pomoči. Naš mladi misijon v Randfonteinu raste, napreduje. Število učencev naše šole se vedno večja in z njim rastejo tudi materijalne potrebe in skrbi. Sporočila sem že svojčas, da nam je stari avto pred letom dni odslužil. Nabavile smo si novega in si za to izposodile denar. Pa smo imele nesrečo. Gonilni stroj je bil slab in v zadnjih tednih smo skoro slednji dan obsedele na cesti. A radi ogromne daljave brez njega izhajati ne moremo. Zato smo si morale nabaviti tretji avto za 312 L. Kedaj bo izplačan, ne vem, ker nas šolska oblast noče podpirati, oziroma podpira le protestantske šole v naši okolici.

Oblast nam je zabranila postaviti kolibo, v katero smo skušale prestaviti tri razrede iz naše prenapolnjene cerkvice. Sedaj imamo namreč kar v cerkvi enosobno dvorano za osem razredov in še otroški vrtec. Naš zamorski učitelj, ki nam je pomagal na šoli, nas je zapustil, kajti denarja nimamo, da bi ga zamogle plačati. Jaz sama imam 78 otrok v razredu ali bolje rečeno stlačenih v osmih cerkvenih klopih v kotičku cerkve, in dvakrat tedensko čez devetdeset učencev. Zidana stavba za dve šolski sobi pa bi stala 70 dolarjev.

Sedaj poučujem pod milim nebom vročega afriškega sonca, a zima se bliža in kaj takrat? Medtem pa se dnevno



Revna misijonska cerkevica v Afriki. Spredaj gospod škof in predstojnik misijona z birmanci.

oglašajo ubogi in trpeči na našem misijonu za pomoč. Bolniki žele zdravil, lačna in gola telesa prosijo obleke in hrane. O, kako rade bi ustregle vsem tem ogromnim potrebam. Kako zelo želimo olajšati in blažiti žalostne razmere, v katerih živi ubogo črno ljudstvo v misijonskem ozemlju, ki je izročeno v oskrbo naših rok.

Gospa vrhovna voditeljica, iskreno vas prosim, če vam je mogoče pomagati nam iz te stiske. Vsak dar je hvaležno sprejet. Same si ne moremo pomagati, preveliki so naši izdatki. Oprostite, res sem pravi prosjak — zaradi imena Gospodovega.

Misijon Roodepoort.

Piše s. Brigita Bregar, misijonarka uršulinka.

V veliki bedi in stiski smo. Delo se nam množi. Dne 23. decembra 1934 smo odprli nov misijon za zamorčke z rednim vsakdanjim šolskim poukom. Blagoslovil ga je prevzvišeni g. škof. Novi misijon smo postavili pod varstvo sv. Angele Meriči. Oddaljen je pol ure od naše glavne misijonske hiše.

Delo imamo težko. Zelo nas spremlja sveto uboštvo. Sester in sredstev nam manjka. Zamorčki so zelo revni, raztrgani in lačni. Večkrat se postavijo v vrsto pred našo kuhinjo, ter prosijo za košček kruha.

Sedaj bodo rabili naši zamorčki šolske knjige, klopi in druge šolske potrebščine. A sami si ne morejo ničesar kupiti, ker nimajo nič denarja. Ali vas bi smela prositi, dragi prijatelji misijonov, da bi nam kaj poslali v denarju ali kaj perila za cerkev. Jezus je tukaj ubog kot v betlehemske hlevčku. Zelo vam bomo hvaležni za vsak dar, ki ga nam boste poslali. Naše hvaležne molitve vas bodo spremljale.

Vedno sem vesela, ko priromata »Odmev« in »Zamorček« v Afriko. Iskreni Bog povrni! Dela imam vedno čez glavo. Kako sem srečna in vesela v lepem afriškem misijonu. Iz srca hvalim ljubega Boga za milost poklica.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. maja, sv. Filip in Jakob, apostola.

Velik dan.

Poroča p. Gabriel, misijonar Konzolote v Kaffi.

Ali je to preveč rečeno? Nikakor ne! »Velik dan!« tako se je izrazil sam apostolski prefekt ob neki priliki, in tako imenujejo ta dan vsi misijonarji v Kaffi. Mi vsi, ki smo bili priča lepih slovesnosti, smo čutili, da je to plačilo za trud in delo in skrb in molitev, ki smo jo imeli toliko let in ki se nismo nadejali, da bo že tako kmalu venčana z uspehom.

Tudi danes še naš misijon ne stopa v javnost. Na cestah še ne vidiš misijonarja v belem talarju; a vendar: vera se širi in dobiva vstop. Vsak nas pozna, čeprav uradno nismo priznani. Marsikdo pride k nam, da ga krstimo, čeprav se koptiški duhovniki vsled tega jezé, nas obrekujejo in nam prete s kaznimi. Mi delamo tukaj kot gozdarji, mlinarji, učitelji, a pridobili smo hčerke domačinke, da so postale neveste Kristusove, katoliške sestre, čisto na nov način opravljene, ki bodo delovale v čisto

novem duhu in tako vplivale na življenje in mišljenje žene domačinke. Dve izmed petih izbranih sta že prestale težko preizkušnjo s tem, da sta se odločno ustavile krivičnim zahtevam njih sorodnikov. Afriška žena je navadno kakor ovca, ki brezmiselno sledi ovnu; ti dve kandidatini pa sta pokazali, da temu ni vselej tako.

Marjetini starši so prišli v misijon, da bi hčerko zadržali, ko se je imela prepeljati v Konto. Ona pa jim je odgovorila: »Saj me vendar ne mislite imeti privezano, da bom stara 100 let? In kdo bi me potem mogel poročiti? Jaz mislim, da smem storiti, kakor store ptiči, ki odlete, kadar so godni. Bog hoče tako!«

Frančiško so ves mesec dobesedno oblegali. Bila je šele dve leti v misijonu in je šele pred kratkim bila prvič pri sv. obhajilu. Njeni starši ali drugi sorodniki so prihajali tri- do štirikrat v tednu, da bi deklico pregovorili. Govorili so ji o tem, da se lahko bogato omoži, potem da bo morala biti vse življenje pod strogim nadzorstvom patrov in sester, da jo bodo njene tovarišice zasramovale in se ji rogale, ko bodo že zdavnaj srečne zakonske žene in matere, da jo bodo starši zavrgli in prekleli itd. Frančiška pa je pogumno odgovarjala: »Vse to me ne ostraši. Jezusova sem in tja moram, kamor me on kliče.«

Na predvečer, ko je bilo treba drugi dan odriniti, so prišli vsi sorodniki Frančiške in Marjetina mati, da bi še enkrat poizkusili svojo srečo. Ko so videli, da je vsa prijaznost zastonj, so ju začeli zmerjati. Rekli so: »Bog veli: Spoštuj očeta in mater. Vidve pa starše zametujeta in hočeta drugače živeti, kot starši žele. Prekleti bodita!« Frančiška je odgovorila za obe: »Recite, kar hočete, Bog naju ne bo preklel, ker je najin oče. Bog daj, da bi se kdaj videli v nebesih.«

In kaj se zgodi! Stari in mladi, sorodniki in znanci, vsi, ki so prišli ju pregovarjat, so sedaj pokleknili prednjo v spoštovanju in občudovanju njih junaštva. Poljubljali so jima noge in zemljo, kjer sta stali in ju začeli blagoslovljati. »Srečni bodita! Bogu zvesti ostanita, On vaju kliče. Mi bomo ponosni na vaju in vaju imeli vedno v lepem spominu.« V njih očeh sta deklici zrasi v svetnici in neka višja bitja, zakaj v njih samotnih abesinskih gozdovih se dotlej še ni bilo zgodilo kaj podobnega.

Tako sta Marjeta in Frančiška prišli v Konto in tu dobili že svoje tri tovarišice, Marijo, Lavro in Consolato, ki so vse tri že poprej bile morale izvojevati tako zmago.



Prve zamorske sestre v Kaffi s sestro predstojnico.

Ko sta dospela tja še preč. apostolski prefekt in častita mati prednica, so določili dan, kdaj bodo preoblečene in nastopile novicijat. Hiše seveda še ni bilo za njih stanovanje, ampak v Afriki si znajo pomagati v takih slučajih. Klavzura je v tem, da ne smejo prestopiti neke lesene ograje. Tam je več malih kočic, pokritih s slamo. To zadostuje za prvo silo. Nov samostan se sedaj zida. Kaj hočete več!

Posebno nas veseli, da naše prve novinke domačinke vedo ceniti svoj položaj. Vse so srečne in pridno delajo in kažejo lep poklic za redovno življenje. Še bolj nas veseli,

ko vidimo, kako ljudstvo v prefekturi ceni deviško čistost na teh izvoljenkah božjih. Dozdaj so mislili, da je kaj takega nemogoče, ker nihče jim še ni bil dopovedal, da je pri Bogu vse mogoče. Poslej bodo krščanske družine smatrale za posebno čast, ako se bo iz njih srede katera Bogu popolnoma posvetila. Brez dvoma se bo našlo dosti deklet, ki bodo videle v redovnem življenju svoj cilj in ideal na tem svetu. In res: že se pripravljajo nove kandidatkinje za preobleko za drugo leto; medtem pa se bodo pojavili novi poklici v naših misijonih.

Vsi naši misijonski prijatelji se veselite z nami vred, da je sv. Terezija Deteta Jezusovega eno svojih nebeških rož vrgla tudi na našo prefekturo Kaffa; tako namreč trdi sam preč. gospod prefekt. Zato prosimo vas vse, da ste nam tudi v prihodnje naklonjeni in da molite za uspeh našega dela.

*

Vedno bolj deluje milost božja pri novoizpreobrnjenih afriških deklicah. Vedno več deklic gre za poklicem k večji popolnosti in so zelo pogumne in vztrajne v svojih sklepih. P. Quaglia nam je v zgornjem pokazal, kakšne težave in zapreke jim je premagati, ko gredo za svojim poklicem. Pa tudi po drugih krajih je tako. Staršem je do tega, da pridejo do zaročnega denarja. In če je hčerka od doma ušla, se nikakor še ni izognila vsem težavam. Nobena afriška deklica, ki pride v misijon, ne prinese s seboj dote ali vzdržnine; zato mora misijon prevzeti vso skrb zanjo, kar je za misijon veliko breme, zlasti tam, kjer je treba samostan za domačinke šele zidati. Zato se mlade božje neveste obračajo tem potom na dobrosrčne ljudi v Evropi za pomoč. Ker so navajene priprostega življenja, zadostuje letni znesek 1200 Din za njih vzdržnino. — Ali ne bi bilo lepo nadomestilo za nekatere pobožne duše v Evropi, ki si morebiti same žele v samostan, pa vsled bolehnosti ali drugih vzrokov ne morejo, ako bi tako afriško deklico tako rekoč adoptirale in po njej imele delež na izpreobračanju duš?! — Ali pa starši, ki žalujete za izgubljenim otrokom! Glejte tu možnost, da otroka tako rekoč zopet najdete, ako ste omogočili afriški deklici, da se bo mogla posvetiti Bogu in bogoljubnemu življenju!

Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani sprejme vsak najmanjši dar v ta namen s prisrčnim: Bog plačaj!



Prve sestre domačinke.

Apostolski vikariat Rodezia, Južna Afrika.

Nj. ekscelenca škof Chichester D. J., apostol. vikar, se zahvaljuje v pismu za znesek v denarju, ki ga je poslala Družba sv. Petra Klaverja za sestre domačinke v Makumbi, in piše:

»Nedavno sem obiskal noviciat sester domačink, ki se nazivajo »otroci naše ljube Gospe« v Makumbi, 38 km od Salisburga. Zadnjih 19 km je nemogoče voziti brez nevarnosti. Ta del pota vozijo tisti, ki so predrzni, s 25 km hitrice na uro, previdni pa 17 km. Neprevidneži navadno obtiče v kaki grapi ali pa v pesku. Zdaj je tam 19 novink, v decembru bo pa prišlo še 10 novih. Zelo smo jih veseli. Ko bodo napravile obljube, bodo vikariatu v veliko korist. Osem jih bomo nastavili za učiteljice. Vse znajo šivati, kuhati in vrtna dela opravljati. Ako je treba, znajo tudi voditi oslovsko vprego in prevozijo do 9 km na uro. To jim posebno prav pride, kadar morajo iti kam daleč poučevat svoje rojake ali jih tolažiti. Celo zidati znajo. Dve hiši, v katerih same stanujejo, so same postavile iz domače opeke. Seveda sta to le bolj koči. Pa tudi opeko so same žgale. Strehe so slamnate. So zelo revne in jim mnogo še manjka, zlasti cerkev. Njih zgled stori mnogo dobrega. V teku devetih mesecev, odkar imamo noviciat v Makumbi, je število vernikov, ki redno pridejo k nedeljski službi božji, narastlo od 40 na 400. Te sestre priporočam v molitev, da bodo tem več dobrega storile v domačem kraju.

Zdaj pa še nekaj o naši cerkvi. Opeko bi novicinke same pripravile, poslopje pa bi postavili jezuitski bratje. Za 500 funtov bi se dala sezidati cerkev, ki bi zadostovala za 1000 vernikov. Upati je, da bo v kratkem toliko vernikov hodilo k službi božji. Tako bi torej bilo treba kupiti le les, železo in plačati vožnjo po naših slabih cestah. Naj bralci pomislijo, da bi 100 Din že mnogo pripomoglo, da bi toliko več domačinov moglo iti k sv. maši.«

P. Spindel, D. J., kaže na nekem zgledu, kako pogumno znajo te sestre premagovati težave, ki se jim stavijo na pot v dosego njih cilja. Piše:

»Rozalija, naša gojenka, je odšla pred pol letom v Chingombe, da bi postala sestra. Je prav pridno dekle. Njena stanovitnost priča, da ima res poklic za to. Njeni sorodniki so jo hoteli zastrupiti, so jo kleli in jo zapodili

od doma; toda ona ostane pri svojem. Niti solze ni potočila, ko je šla od doma. To je občudovanja vredno, ako pomislim, kako so sicer tukajšnje deklice napram sorodnikom boječe in omahljive. Misel na devišstvo je paganskim staršem nekaj strahotnega; ker njih ideal je to, da ima žena mnogo otrok. Rozaliji so torej vsi odsvetovali sesterski poklic, ji pretili in jo imenovali nehvaležnega otroka. Toda zaman!

Zgled Rozalije vpliva na druge. Led je prebit. Dve drugi deklici sta se že oglasili za redovni poklic. To je nam v veliko tolažbo, ker smo doživeli že mnogo razočaranj. Lani sem mislil, da bo treba še dolgo čakati, preden bomo imeli sestre domačinke; zdaj pa gre hitro. Res: milost božja dela čudeže!

Prva majniška pobožnost v Ruga.

Apostolski vikariat Windhoek.

Poroča sestra Avrelija, benediktinka.

Lani je bila tu ustanovljena misijonska postaja iz Bunja. Zdaj je tu še vse v prvih začetkih, toda začeti je bilo treba. Kako prijetno je zdaj, ako grem na misijonsko potovanje in pridem domov in me tu čaka hiša za stanovanje, zlasti pa lepa cerkva, ki žari blagoslov božji ven v pogansko okolico.

Sredi marca je bila postaja blagoslovljena. Danes naj Vam nekaj povem o tukajšnji prvi majniški pobožnosti. — 30. aprila je bila služba božja v Ruga. Pater je bil že več dni na misijonskem potovanju, pa tudi sestre smo se že poprej bile razkropile na vse strani in vabile ljudi k službi božji. V nedeljo zjutraj je prišlo mnogo ljudi, ki so cerkvico napolnili do zadnjega kotička. Otroci so znali že moliti in tudi nekaj pesmic zapeti; odrasli pa, ki so bili še vsi pagani, se v cerkvi niso znali nič kaj prav obnašati. Vendar so pridigo prav pazljivo poslušali.

Imeli smo prav lepo sliko Matere božje s seboj. Napravili in okrasili smo majniški oltar, ljudi smo povabili za zvečer. Lepo se je blestela slika v luči sveč; vseh oči so bile uprte vanjo. Zapeli smo nekaj pesmic v našem jeziku, vsi so peli, vsaj melodijo, ako niso besed razumeli. Pojo zamorec silno radi. Potem je pater razložil paganom, kako mi Marijo častimo.

Naj bi se ljuba Mati božja usmilila teh revežev, kajti tisoči paganov v Okawango imajo še trda in zakrknjena srca, čeprav so ponekod misijonarji že 20 let na delu.

Kar me najbolj boli.

»Kar me najbolj boli, je malomarnost, je sovraštvo ljudi do mene ... Beže pred menoj, kakor da bi bil morivec, hudo-delnik, tat, ki jim hoče vzeti, kar imajo. Nasprotno! Dal bi jim rad, pa jim ne morem, ker nočejo. Žeja me po ljubezni mojih stvari. Serafi in svetniki me tako ljubijo, njih ljubezen je čistejša in popolnejša ... V nebesih mi ne manjka ljubezni, a iščem jo na zemlji, ker na zemlji vsak po svoji volji ljubi. Nevesta moja, imam po človeško čuteče srce in ljubim ljudi, ker so moji bratje. Da, ljudje so moji bratje.«

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske.

Vsak dan molim k Mariji Tereziji Ledochowski. Čudovito nam je pomagala v tem kritičnem letu. Pomislite: kobilice so nam uničile skoraj vso žetev, vendar smo mogli vzdrževati vse šole, preživiti večje število sirot in svoje zavode za dečke in deklice vzdrževati, seveda z zmanjšanim številom gojencev. Povrh vsega moramo preživljati tri pohablence in dajati miloščino mnogim beračem, ki pridejo vsak dan k nam. Ali ni to čudovito? Vsaj jaz ne vem, kako nam je to bilo sploh mogoče.

P. Sp., D. J., Rodezija.

Bur je imel obojestransko pljučno vnetje, tako hudo, da so zdravniki nad njim obupali. Njegovi sorodniki so se zbrali okrog bolniške postelje in čakali na smrt. V svojih skrbeh so Buri, ki so sicer nasprotni misijonom, vendarle vprašali misijonarja za svet. Kako pomagati? Na zdravila nisem nič dal. Priporočil sem bolnika naši misijonski materi, dotaknil se z njeno svetinjico bolnika in opomnil sorodnike, da naj molijo zanj. Kadar je sila največja, je božja pomoč najbližja. Bolnik je popolnoma ozdravel in po svoji bolezni sam prišel v misijon, da se zahvali. Toda zahvala gre naši ljubi misijonski materi Mariji Tereziji Ledochowski, ki nam je že tolikokrat pomagala.

Ob neki eksploziji v vodnjaku je bil nek zamorec od plinov omamljen in je padel v dno vodnjaka, 20 čevljev globoko, na kamnita tla. V strahu za njegovo življenje sem se priporočil Mariji Tereziji Ledochowski. Potegnili smo ga iz globine in ga v par minutah spravili k zavesti. Rane niso bile nevarne in so se kmalu pocelile. Zahvala za to gre naši pokroviteljici Mariji Tereziji Ledochowski.

Misijonski brat J. O., M. J.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v boleznih. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku »Ivan«.

I. P., Hrastnik.

Dolžnost mi je, da izrekam srčno zahvalo za večkrat uslišane prošnje na priprošnji služabnice božje Marije Terezije. Priporočam se ji še nadalje in svetujem vsem, da naj se zatekajo k tej veliki dobrotnici.

M. L., Št. Andraž.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje. K njej sem se zatekla in sem bila uslišana. Bodi še za naprej moja priprošnjica pri Bogu.

O. K., Bodanci.

Zahvalim se Mariji Tereziji za pomoč v neki važni zadevi in se ji še nadalje priporočam.

M. O., Studeno.

Morala sem se podvreči težki operaciji in sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. Operacijo sem srečno prestala, zakar se služabnici božji prisrčno zahvaljujem.

A. T., Bezuljak.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeni ljubi mir v družini.

I. K., Begunje.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji za srečno prestano operacijo.

I. K., Kožljek.

V boleznih sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bil uslišan. Iskreno se ji zahvalim in še nadalje priporočam. Prosim javne objave v »Odmevu«. M. A., Črnomelj.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za prejeto milost.

Neimenovan.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za izdatno priprošnje v zamotani denarni zadevi v dosego razčiščenja in popravo krivice.

R. M., kaplan.

Zahvalim se služabnici božji za uslišano prošnjo in se ji priporočam še za naprej za zdravje in mir v družini.

Neimenovana.

Izrekam zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje.

F. J., Vrhnika.

Prav lepo se zahvalim za uslišano prošnjo in pomoč in se priporočam še v bodoče služabnici božji za pomoč v raznih družinskih zadevah.

A. Z., Veravje.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in dobljeno pomoč v mučni bolezni. Privezala sem njeno relikvijo na boleče mesto, narkar so kmalu ponehale bolečine, tako da sem že zjutraj zamogla vstati in iti v cerkev k sveti maši. Stoterna zahvala za hitro pomoč. Prosim objave v »Odmevu«.

Frančiška Pajk.

Zahvaljujem se Mariji Brezmadežni in Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v hudih dušnih bojih.

A. F., Sv. Jedert.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za pomoč v neki zadevi in za dobljeno zdravje. Še se ji priporočam.

F. P., Loke.

Dolžnost mi je, da se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji in sv. Mali Tereziji za ljubo zdravje.

A. P., Guštanj.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še priporočam.

M. Glušič.

Prosim, da javno objavite v »Odmevu« mojo iskreno zahvalo Mariji Tereziji za pomoč v hudi bolezni.

M. R., Koroško.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za pomoč v neki važni zdravstveni zadevi.

K. F., Moste.

V neki zelo resni zadevi sem se z zaupno prošnjo obrnila na Marijo Devico in služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko in sem bila uslišana. Za izkazano pomoč se iskreno zahvalim.

M. L., Artiče.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo za ljubo zdravje. F. O., Studeno - Postojna.

Ko je polagal moj bratec izpit v šoli, sem se z devetdnevnicno zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč. In pomoč ni izostala, zakar se ji tu javno zahvaljujem in prosim objave v »Odmevu«. Služabnico božjo tudi prosim, da bi izprosila mojemu bratu milost duhovskega in misijonskega poklica. I. R., Ljubljana.

Prav hude bolečine in rano sem imela na nogi. Priporočila sem se služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvalim za pomoč. A. A., Vihre.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji za uslišano prošnjo.

M. P., Celje.

Ker sem bil uslišan, se čutim dolžnega, da se služabnici božji Mariji Tereziji javno zahvalim za prejeto pomoč. Tudi drugim svetujem, da naj se k njej zatečejo. J. S., Svetina.

Zahvalimo se služabnici božji za prejeto milost ter se ji še priporočamo za ljubo zdravje. Družina R., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v sodni zadevi. Prosim, da objavite zahvalo v »Odmevu«. F. F., Jeruzalem.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in nam je pomagala, da se je zdravje zboljšalo. Za izkazano pomoč izrekam tu javno zahvalo. A. V., Pohorje.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še priporočam. F. K., Kočevje.

Marija Terezija mi je pomagala v težki bolezni. Prisrčno se ji zahvalim za dobljeno zdravje. S. C., Nova Štifta.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje pri ljudeh in živini. Rodbina R., Sv. Rupert.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:
K. S., Celje, za zdravje. — A. F., Ljubljana, v dveh zelo težkih zadevah. — J. O. in K. A., Kapela, v dveh važnih zadevah in za zdravje. — M. T., Ravne, v važni zadevi. — M. V., Trst, v neki zelo zamotani sodni zadevi. — J. R., Sv. Jurij, v neki težki zadevi. — S. F., Brezovica, v težki zadevi. — M. C., Podpeč, za zdravje sinu. — A. H., Koroško, za pomoč v velikih težavah in božji blagoslov. — J. G., Brezen, za zdravje in v težki zadevi. — R. M., Ponikva, v važni družinski zadevi. — F. Z. za spreobrnjenje sina ter za srečno rešitev družine. — J. Š. v težki zadevi. — T. S., Zg. Polskava, za zdravje oči. — M. V. za pomoč pri učenju in duhovski poklic. — A. M. iz S. za zdravje in pošteno službo. — I. B., St. Ilj, za spreobrnjenje neke osebe. — N. M. v dveh zadevah. — B. F., Ljubljana, v neki zadevi. — N. N. za spreobrnjenje neke osebe in za družinski mir. — A. V., Bled, v neki zelo težki zadevi. — A. M. v neki zadevi. S. N. v važni zadevi in dobro službo. — A. N., St. Janž, za pomoč v raznih važnih zadevah. — F. F., Sv. Primož, v neki družinski zadevi.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Pogoji za sprejem

v Družbo sv. Petra Klaverja kot »pomožna misijonarka«.

1. Pristen verski poklic iz nadnaravnih ozirov.
2. Čednostno, neoporečno predživiljenje.
3. Zakonskih staršev.
4. Skrbna vzgoja.
5. Starost 16 do 24 let.
6. Da še v nobeni drugi kongregaciji ni nosila redovne obleke.
7. Trdno zdravje, krepki živci, dobre oči in posluš; brez vidnih telesnih napak; da nima ona ali njena družina podegovanih bolezni, kakor: omračenje duha, jetike ali sušice, božjasti, škrofulov itd.
8. Višja ali srednješolska izobrazba, sposobnost za računstvo, znanje več jezikov. Ali vsaj nižja šolska izobrazba, znanje hišnih opravil, ročnega dela, kmetijstva.
9. Po predpisih določena dota. Dota se na prošnjo tudi spregleda, če je prosilka brez sredstev, ali pa če so druge zmožnosti večje.
10. Predpisana vstopnina. Potrebni denar za pot v hišo novicijata.

Prošnja za sprejem se naslovi na vrhovno voditeljico družbe. Natančnejša tozadevna pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Spomin na umrle.

† Msgr. Bazilij Bistauros, misijonski škof v Hermopolis. — Preč. g. dr. Franc Perne, prof. v pok., Ljubljana. — Preč. g. Jožef Marija Bageja, zamorski duhovnik v Somalilandiji. — Č. brat Ciprijan, kapucin v Somalilandiji. — Č. m. Ludovika, vrhovna predstojnica misijonark N. Lj. G. od apostolov. — Franca Gorjup, Sveti Peter v Sav. dol. — Franc Tršek, Briše. — Frančiška Javornik, Spodnje Sevice. — Anton Trstenjak, Gabera. — Franč. Jelen, Stara nova vas. — Cecilija Glinšek, Celje (dolgoletna naročnica). — Mar. Udrih, Maribor. — Marija Peternelj, Zasip. — Kat. Bassanezi, Mengeš. — Rozalija Rant, Ljubno. — Jakob Ražen, Dovje. — Mihael Peternelj, Dovje. — Jure Kozjan, Metlika. — Josip Koželj, Vel. Mengeš. — Anton Sedej, Črni vrh. — Ivanka Bambič. — Jožef Munda, Žebnik. — Miha Breclj, Vikerče. — Marija Debeljak, Ljubljana. — Mar. Podbrežnik, Ljubno. — Katarina Skuhala, Križevci. — Matilda Krojepej, Vitanje. — Urša Kladnik, Sv. Tomaž. — Marjeta Svetič, Dragatuš. — Frančiška Kosec, Smuka. — Jožef Tomažič, Raka. — Gašper Trapičar, Sp. Nova vas. — Jakob Vačovnik, Šmihel.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Devetdnevnic pred prvimi petki.

Mala knjižica vam nudi vrsto lepih molitvic v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Vsebuje tudi molitev »Posvetitev družin« in »Zahvalno molitev«. Knjižica stane samo 1 Din ter ima lično obliko mašne knjižice. 30 izvodov stane 20 Din. — Naroči se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

